

дѣто растѣха само отровни гжби и никой дори се и не доближаваше до тѣхъ... Ти откжсна гжбицата и ме спаси... Ето моята награда! казала царкинката и откачила отъ себе си своя герданъ отъ едри елмазени зърна и го окачила на шията на момиченцето...

— Не на менъ се слѣдва тази награда. Не азъ ви избавихъ, отговорила Катя. — Моето братче откжсна гжбицата.

— Азъ видѣхъ това, осмихнато отвърнала царкинката. Но... при все това... наградата се пада на тебе. Ти бѣше се рѣшила да пострадашъ заради братчето си, когато Васко се бѣ изплашилъ прѣдъ опасността. Тебъ се пада наградата. Но... Азъ и него ще наградя. — Вземи, момче, хей това, казала царкинята, и подала на Василча кжсче отъ змийската кожа.

— Запази моя подарѣкъ, макаръ сега да мислишъ, че той нищо не струва. Запази го! Той ще те направи храбъръ и безстрашенъ. И вмѣсто да се криешъ задъ другитѣ, ти самъ ще излизашъ да защищавашъ слабитѣ и обиденитѣ!...

Като казала тѣзи думи, царкинята изчезнала отъ очитѣ на дѣцата. А тѣ се затичали къмъ дома си.

Когато бабата ознала за тѣзи приключения и видѣла подарѣка на царкинята, просълзила се и казала:

— Слава Богу! Свърши се нашата сиромашя. Ще продадемъ нѣколко елмазени зърна, ще си купимъ хубава кжца въ града и ще заживѣемъ по живо и здраво, безъ всѣкакви грижи и неволи...

Така и станало.

